

Pomladno solnce ti je ogrelo tvoj večni domek — blagoslovljeno jamico — in škrjančki so ti sipali iz jasnine pozdravne — srebrne pesmi. Križ iz spominčic na tvoji beli krsti nam je govoril, da ne zabimo drug drugega in da se snidemo končno vsi pri tebi, kjer ni bolesi... ni trpljenja...

Sedaj počivaš, mladi popotnik, v naši svobodni jugoslovenski zemljici in majnik ti siplje cvetja na sveži grob... Tudi tu imaš mnogo tovarišev, ki so šli zgodaj od nas.

Pogovarjamo se o tebi in smo prepričani, da si srečnejši od nas. — Sanjaj zlate sanje v večni pomladi!

Stara pesem.

Mlada račka potapljačka
po dvorišču šeta:
stari puran, sitni puran
okrog nje pometa.

„Kavdr, kavdr, kakšen svet“,
se jezi in krega,
„nič več pridnih ni deklet,
lena so zalega!“

Babica na pragu ždi,
s trudno glavo kima:
„Zdi se mi, ej, zdi se mi,
da puran prav ima!“

Utva.

